

ת"פ 39902/04/15 - מדינת ישראל נגד איתן כוכבי

בית משפט השלום בבית שמש

ת"פ 39902-04-15 מדינת ישראל נ' כוכבי
בפני כבוד השופטת מאיה אב-גנים ויינשטיין

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

איתן כוכבי

הנאשם

הכרעת דין

בפתח הכרעת הדין וכמצוות סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח חדש], התשמ"ב-1982, אציין כי החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק, מעבירת האיומים שיוחסה לו בכתב האישום, ולהרשיעו ביתר העבירות.

1. הנאשם הועמד לדין בגין עבירות איומים- לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), תקיפה- עבירה לפי סעיף 379 והפרת הוראה חוקית- עבירה לפי סעיף 287(א) לחוק.

2. בהתאם לעובדות כתב האישום, ביום 21/08/14 הגיע הנאשם ביחד עם שלושה פועלים לנכס המצוי ברח' מנדלר אלברט 54 בבית שמש, והארבעה ביצעו במקום עבודות בנייה. המתלונן, מר מאיר בן אבו, הגיע למקום וביקש מהנאשם לחדול מביצוע עבודות וזאת, לנוכח צו שיפוטי שניתן בנדון.

הנאשם לא חדל מביצוע העבודות, והחל לקלל את המתלונן באומרו "לך תזדיין, לא רואה אף אחד ממטר, יה קוקסינל, יה הומו". המתלונן הזמין למקום נידת משטרה. כאשר הגיעו שוטרים למקום, המשיך הנאשם לקלל את המתלונן ולאיים עליו באומרו "מזדיין בתחת, אשתך זונה, אני אזיין אותך בתחת". לאחר המתואר הנאשם ירק על המתלונן.

3. במעשיו הפר הנאשם הוראה חוקית, איים על המתלונן בפגיעה שלא כדין בגופו וחירותו וכן, תקף את המתלונן ללא הסכמה ושלא כדין.

4. הנאשם כפר בעובדות כתב האישום וטען, כי צו הפסקת העבודה בוטל. הנאשם הוסיף וטען שביצע אך עבודות פנים, אשר אינן מחייבות היתר בניה. הנאשם דחה את הטענות הנוגעות למתלונן, למעט הטענות לגידופים שהושמעו כלפיו.

דין:

הפרת צו שיפוטי:

5. אין מחלוקת, כי ביום 16/06/14 ניתן צו הפסקת עבודות ואיסור שימוש שנחתם ע"י כב' השופט י' מינטקביץ (בב"נ 29666-06-14). בעקבות דיון שנערך ביום 25/06/14 במעמד הצדדים, צומצם הצו באופן המתיר לנאשם "להמשיך לבצע עבודות פנימיות בתוך הדירה שבבעלותו ולהשתמש בה, אך אוסר עליו לבצע עבודות שיש להן נגיעה לרכוש המשותף או לחזית הבניין" (הדגשה הוספה) (החלטה מיום 25/06/14). אין מחלוקת בין הצדדים, כי הצו היה בתוקף. המחלוקת נוגעת לשאלה האם הצו הופר.

6. ביום 21/08/14 תועדו עבודות בחדר מדרגות של הבניין (ת/8). הנאשם מודע היה לאיסור לבצע ולעובדה שמדובר ברכוש משותף- כדבריו בפני כב' בית המשפט המחוזי, "העבודות הסתיימו למעט השטח בחדר המדרגות שהוא רכוש משותף ואני צריך לרצף אך לא נותנים לי בניגוד לתקנון" (ע"פ 60440-06-14 פ' 28/09/14, עמ' 2, ש' 4-5). בדיון לפניי אישר הנאשם שהסיר את הבלטות בחדר המדרגות יומיים שלושה לפני המועד המתואר בכתב האישום (בתאריכים 18-19/08/14), קרי- לאחר שניתן צו שיפוטי להפסקת עבודות ואיסור שימוש ולאחר שהתקיים דיון במעמד הצדדים במסגרתו צומצם הצו לרכוש המשותף ולחזית הבניין.

על היקף ההפרה ניתן ללמוד מת/8 ומפרוטוקול הדיון בערעור שהגיש הנאשם. במועד בו נשמע הערעור, כחמישה שבועות לאחר שתועדו ההפרות, טען הנאשם שכל שנותר לבצע הוא סגירת מרצפות, "המדובר ב- 80 סנטימטר מרובע" (פרוט' עמ' 4, ש' 2). בפסק הדין שניתן מאותו יום ניתן ביטוי לשטח המצומצם הנטען. האמור מקבל משנה תוקף בשים לב היקף העבודות שתועדו בת/8 וכן, לנוכח לשון ההחלטה מיום 25/06/16 ולפיה, "מחלק מהתמונות ניתן לראות שהמשיב פתח חלון לתוך הרכוש המשותף ופעולה זו חורגת מהגדרת המונח "שינוי פנימי"". העובדה שכל שנותר הוא סגירת ריצוף בשטח של כ- 80 ס"מ, מתיישבת עם הפרת הצו ועם העובדה שכל יתר העבודות הושלמו, תוך הפרת הצו.

7. הנאשם שב ומפנה לסעיף 59ה(א) לחוק המקרקעין תשכ"ח-1969 ולפיו, "מיתקנים או צנרת של מערכת גז מרכזית בבית משותף שנועדו לשמש דירה מסוימת בלבד, יהוו חלק מאותה דירה, בין אם הם נמצאים בתוך הדירה ובין אם הם נמצאים מחוץ לדירה". לגישתו, עבודות על צנרת הגז לא נאסרו בצו שניתן בהתאם לחוק התכנון והבניה. דין הטענה האמורה להידחות מכל אחת מהסיבות שלהלן, ולבטח לנוכח הצטברותן:

7.1. בצו שניתן נאסר על הנאשם לבצע "עבודות שיש להן נגיעה לרכוש המשותף או לחזית הבניין". הסרת המרצפות בחדר המדרגות הינה עבודה ברכוש המשותף ומכאן, מנוגדת לצו הפסקת העבודה. ככל שלגישת הנאשם היה צורך בביצוע עבודות בחדר המדרגות לתיקון צנרת הגז של דירתו, היה על הנאשם לפנות בנדון לבית המשפט.

7.2. ביום 21/08/14 היום בו נחקר הנאשם במשטרה, טען הנאשם שסיים את החלפת המרצפות השבורות. בחקירתו לא אמר הנאשם דבר בנוגע לצנרת הגז (ת/10, ש' 20-21).

7.3. הנאשם מודע לזכויותיו והגיש ערעור על הצו שניתן. עם זאת, במקום להמתין להכרעת ערכאת הערעור,

ביצע הנאשם את העבודות מתוך סברה שהצו אינו ברור, או שבית המשפט שגה במתן הצו. יודגש- הצו נבחן ע"י ערכאת הערעור ולא נקבע שנפל פגם במתן הצו. אף לו סבר הנאשם שבית משפט השלום ובית המשפט המחוזי שגו בפרשנותם את החוק, לא רשאי היה הוא לעשות דין עצמי ולהפר את הצווים שניתנו.

8. ממכלול האמור מצאתי כי הנאשם אכן הפר הוראה חוקית.

עבירת האיומים:

9. הצדדים תמימי דעים שהנאשם אכן אמר את הדברים המיוחסים לו בכתב האישום. המחלוקת נוגעת לשאלה האם יש לראות בדברים משום איום:

"על הבחינה האם תוכן האמירות שהשמיע הנאשם עולה כדי "איומים" להיעשות בשים לב לכך שקטלוג אמירה כ"איום" מוציאה מגדרי חירות הביטוי והופכה לעבירה. הדבר מצריך זהירות וריסון (עניין למ, פס' 11). הבחינה תיעשה מנקודת מבטו של אדם מן היישוב בנסיבותיו של המאשים הנחשף לאמירה. השאלה היא האם, בשים לב למהות האמירה והמסר הגלום בה, להקשר בתוכו נאמרת האמירה ולמכלול הנסיבות, יש בדברים הנאמרים להקניט או להטיל אימה בלבו של אדם רגיל מן היישוב בנסיבותיו של האדם שכנגדו הופנה האיום (שם, פס' 12 וכן ע"פ 3779/94 חמדני נ' מדינת ישראל (11.2.98))" (ת"פ (י-ם) 30558-10-15 מדינת ישראל יחידת תביעות ירושלים ר' ישי נ' ירון כהן ו' שוב הסנגוריה הציבורית מחוז ירושלים. 26/03/16).

"הקללה הנאמרת על ידי הנאשם "אני אזיין אותך" אמנם אינה ראויה להיאמר אולם אינה עולה כדי איום, והיא חוסה תחת חופש הביטוי המוענק לכל אדם באשר הוא. שכן ברור לכל אדם סביר שביטוי זה נאמר כקללה בעדנא דרתחא ולא עמדה מאחורי אמירתו כוונה ממשית להפחיד ולאיים על עזרא" (ת"פ 7464-03-10 מדינת ישראל נ' גופשטיין. 10/04/16).

10. התרשמתי מסגנונו הבוטא של הנאשם, באופן בו כלל הדברים שאמר, לרבות רצף המילים "אני אזיין אותך", נאמרו כגידופים ולא כאיום. האמור מצטרף לכך שאף אחד מהשוטרים, שהיו עדי ראיה וזכרו את האירוע המתואר בכתב האישום, לא העידו על איום שהשמיע הנאשם באותו המעמד. גם רעיתו של המתלונן לא העידה על איומים. לנוכח האמור, לא הוכח שהנאשם איים על המתלונן ויש לזכותו מחמת הספק מעבירת האיומים המיוחסת לו בכתב האישום.

תקיפת המתלונן:

11. לאחר ששמעתי את הצדדים, כאשר עדות המתלונן נתמכה בעדות השוטרים שהיו נוכחים במקום, שוכנעתי כי הנאשם אכן ירק על המתלונן. בכגון דא אציין, שאין מחלוקת כי **"על פי ההלכה הפסוקה, יריקה מהווה את יסודות עבירת התקיפה"** (ת"פ (רמ') 4342/00 מדינת ישראל נ' בואזיזה מימון, והפסיקה המצוטטת שם).

12. שני השוטרים העידו על שהם היו עדי ראיה לפעולת היריקה. האמור קיבל ביטוי גם בדו"ח העיכוב (ת/12) במסגרתו נכתב שהנאשם אמר לשוטר דוד דוד, **"ירקתי עליו כי הוא זבל של בנאדם"**. הנאשם אישר בעדותו, כי אין לשוטר דוד סיבה לשקר. לגישתו השוטר שגה בכך ששמע אותו אומר למתלונן "טפו עליך", אך לא ירק עליו. השוטר התבקש להתייחס לאמור אך הבהיר, שהיה עד ראיה ליריקה. סברתו של הנאשם שהשוטר

שגה, וכי פסיכולוגית הביטוי "טפו עליך" גרם לו לחשוב בשגגה שגם ראה יריקה, אינה הגיונית בנסיבות העניין, לבטח בשים לב לכך שליריקה היו עדים גם השוטרת, רעיותו של המתלון והמתלון עצמו. התיעוד בדו"ח העיכוב אף הוא אינו מתיישב עם הסברה שהציע הנאשם.

13. אוסיף, כי לא ראיתי בעובדה שהשוטר והמתלון לא תיעדו את היריקה בתמונות, כדי להקים ספק סביר.

הגנה מן הצדק - נפקות אי נקיטה בהליכים כנגד המתלון:

14. לטענת הנאשם, יש לזכותו לאור דוקטרינת ההגנה מן הצדק. לגישתו, יש להחיל דוקטרינה זו בשל העובדה שהמאשימה בחרה שלא להעמיד לדין את המתלון בגין הפרת צו מניעה שניתן ע"י בית משפט השלום בירושלים.

15. דוקטרינת ההגנה מן הצדק מכירה בסמכותו של בית המשפט לבטל כתב אישום שהגשתו או בירורו סותרים עקרונות של צדק והגנות משפטיים. הדוקטרינה עוגנה כטענה מקדמית, בסעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי. מכוח הדוקטרינה, רשאי בית המשפט לבטל כתב אישום כאשר מדובר באכיפה בלתי שוויונית של הדין, העשויה לבוא לידי ביטוי, בין היתר, בהגשת כתב אישום נגד אחד ובהימנעות מהגשתו נגד אחר באותן נסיבות.

"אכיפת הדין נגד אדם אחד והימנעות מאכיפתו נגד אחרים - כאשר מדובר במקרים דומים - היא אכיפה בררנית (selective enforcement). אכיפה בררנית יכולה לקבל ביטוי באחד משני מופעים: הראשון, החלטה להעמיד לדין רק חלק מן המעורבים בפרשה נדונה; השני, החלטה להעמיד לדין בשעה שבפרשות אחרות שעניינן דומה לא הוגשו כתבי אישום... כך או כך, המשותף לשני פניה של הטענה הוא כי סמכות האכיפה הופעלה נגד אחד ולא נגד אחרים, ללא כל טעם טוב להבחנה ביניהם" (ע"פ 6328/12 מדינת ישראל נ' פולדי פרץ ואח'. 10/09/13).

16. במקרה שלפניי, מעבר לעובדה שמדובר בגופי תביעה שונים (משטרת ישראל ועיריית בית שמש), הרי שהנאשם צירף צו מניעה שניתן ע"י בית משפט השלום בירושלים ודרש מעיריית בית שמש לאוכפו. בין האמור לבין אכיפה סלקטיבית בתיק זה, ע"י המאשימה, אין דבר. אף לו נניח שהמדובר בנסיבות דומות, הרי שהנאשם לא הציג ראיות התומכות בטענה להפרת הצו. בל נשכח כי לצורך הוכחת טענה לאכיפה בררנית, מן ההכרח להציג תשתית עובדתית מבוססת והנטל להוכחת הטענה מוטל על הנאשם. תשתית ראיתית כאמור לא הונחה לפניי.

"פסיקה עקבית קובעת, כי על מנת לבסס טענה של אכיפה בררנית, לא די להצביע על נאשם פוטנציאלי נוסף אשר לא ננקטו נגדו הליכים, ויש להראות כי המאשימה פעלה באופן שרירותי, ממניעים זרים או בחוסר סבירות קיצוני (ר' למשל בג"צ 6396/96, זקין נ' ראש עיריית באר שבע)... בית המשפט אינו אמור לשים עצמו בנעליה של המאשימה ולהחליט במקומה כיצד היה עליה לנהוג, אלא לבחון בדיעבד סבירותה של ההחלטה במועד בו התקבלה (ר' ע"פ 15757-04-11, מדינת ישראל נ' מרדכי גרינוולד, פסקאות 42-44 לחוות דעתה של כב' הנשיאה ברלינר)" (ת"פ (י-ם) 3411-11-12 מדינת ישראל נ' מאיר חזוני. 18/09/14).

17. מכאן, שדין הטענה לאכיפה בררנית להידחות.

מסקנת הדברים:

18. לנוכח מכלול האמור, מצאתי להרשיע את הנאשם בעבירת תקיפה, לפי סעיף 379 לחוק העונשין, ובהפרת הוראה חוקית, עבירה לפי סעיף 287(א) לחוק. הנאשם מזוכה מעבירת האיומים.

ניתנה היום, ז' סיוון תשע"ו, 13 יוני 2016, במעמד הצדדים